№ 21. КИЇВ, ЛИСТОПАД 1949 р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ.

П е р е щ ь

В колісниці Уолл-стріту
За маршрутом хазяїв —
З диким ревищем по світу
Гонить криза паліїв.
Палії у колісниці
Ладні б кинутись в галоп.
Але серам — «не біжиться».
Розігналися — і стоп!

Остовпіли перед тими,
Хто до миру кличе світ.
Опеклися... Перед ними —
Табір миру, як граніт!
Сери з жаху строчать «пакти».
Дужче трясця їх трясе.
...Але є на світі факти,
Що сильніші над усе.

Є Союз, що правду щиру
Людям світу повіда,
Що єднає табір миру —
Дужу армію труда.
...Всім, кому війна ще сниться,
Кажуть люди на землі:
— Повертайте колісницю,
Доки голови цілі!!!

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА. Текст Ст. ОЛІЙНИКА.

М. САРАВАЙСЬКИЙ

МОЄ СЛОВО

Коли б слово на Асамблеї,
Товариство,
від вас я мав,
Просто в очі з трибуни тієї
Ворогам би я так сказав:
Хочу жити,
трудитись вволю
І творити щастя міцне.
Цього щастя
я не дозволю,
Щоб позбавив будь-хто мене!
Воював я в боях солдатом
І труджусь я в цьому ж званні.
Не страшить мене чорний ваш
атом
І загрози ваші смішні.
Не дозволим ми вам нізащо
Світ залить
бомбовим дощем.
Землю хлібом засіяти краще,
Ніж могилами та вогнем.
Паліям я кажу біснуватим:
Ми не хочемо воювать.
Я родився, щоб будувати,
А не нищить і руйнувать.
Хочу я, щоб диміли труби,
Щоб цвіли по землі сади —
Містер Черчілль і містер Трумен,
Пам'ятайте це раз назавжди.
Чи для того я
мерз в окопах,
В сталінградських сивих степах,
Чи для того
я пів-Європи
Перейшов на своїх ногах,
Щоб іще раз
в полум'ї битви,
Що затягує даль ясну,
Час труда й будівництва губити
На ненависну нам війну.
Ні, не вийде!
Сил своїх певен,
Множить мир своїх армій ряди.
Містер Ачесон, містер Бевін,
Пам'ятайте це раз назавжди!
Ми труду віддаєм всю душу,
Людське щастя належить нам.
Той, хто атом на нас обрушить,—
Під руїнами згине сам.
Простий я фрезувальник,
панове,
Не годжусь в дипломатів ряди,
Але цю мою мирну промову —
Ви затямте
раз назавжди!

м. Миколаїв.

Переклав з російської
П. ЛЕОНІДЕНКО.

Мал. БЕ-ША

— Теж мені армія. Навіть ідуть не в ногу!..
— Помиляєтесь, генерале! Всі вони йдуть у ногу... з комуністами!

МІСТЕР ГОПКІНС НЕРВУЄ

ІНТЕРВ'Ю ІНОЗЕМНОМУ КОРЕСПОНДЕНТОВІ

Мал. С. САМУМА

— Скажіть, леді ланкова, що Вас примушує з року в рік вирощувати високі врожаї?

— Турбота про сім'ю.

— А велика у Вас сім'я?

— Чималенька: двісті мільйонів!

У містера Гопкінса настрій псується не сьомого листопада, а дещо раніш.

Ранішня кава раптом починає здаватися йому гіркою, вино — кислим, а обід пересоленим. Домашній лікар обережно допитується, як почуває себе містер.

— Я здоровий, дайте мені спокій! — гримає містер Гопкінс.

У ці дні вся сім'я його ходить навшпиньках. Слуги перетворюються на безплотні тіні.

У містера Гопкінса є всі підстави нервувати. Тридцять два роки тому — ой, як швидко летить час! — він втратив на півдні Росії досить прибутковий завод сільськогосподарських машин, а в Баку — нафту... Нафта!!! Правда, друзі містера Гопкінса вжили ряд енергійних заходів, щоб відновити зневажену більшовиками справедливість, але, як відомо, їх зусилля успіхом не увінчалися. Містер Гопкінс посивів і постарів, та проте не вгамувалася його туга за цією втратою анітрохи. І щойно календар починає відраховувати перші дні листопада, містер Гопкінс остаточно роздратовується і перестає володіти своїми нервами.

Ніч на сьоме листопада він майже не спить. У його пам'яті знов оживає гуркіт верстатів південно-руського заводу і приємне шелестіння нафтових акцій.... Завод той здравствує й понині, і навіть виріс удесятеро, але прибутків містеру Гопкінсу він — на жаль! — більше не приносить. Щождо акцій, то вони по-давньому зберігаються в родинному сейфі. Та яка з них користь? Нічого не варті папірці.....

Ледь дочекавшись ранку, містер Гопкінс, не торкнувшись сніданку, насамперед, дзвонить керуючому свого заводу.

— Як справи? — питає він силуваним бадьорим тоном.

— Поки що спокійно,— загадково відповідає керуючий.

— Поки що?! — верещить містер Гопкінс.— Що це значить — поки що? Що ви цим хочете сказати?

— Вибачте,— чує він голос керуючого,— адже ж ви самі знаєте, що сьогодні саме такий день, коли....

Досить! — обриває його містер Гопкінс.— Я нічого не хочу знати! Нагадайте робітникам, що вони виконують замовлення військового відомства. І якщо вони здумають... одним словом, ви тоді вилетите з роботи в першу чергу!

Містер Гопкінс люто вішає трубку. Ранок зіпсовано.... Може газети відвернуть його від неприємних думок? Повинні ж редактори розуміти, що в цей день йому треба розважитись, відпочити, забутися! Інакше, чорт візьми, за віщо ж їм платять гроші?

Містер Гопкінс сторожко розгортає пухкий номер «Нью-Йорк Таймс», і перше, що б'є йому в очі, — це:

— З Берліна повідомляють, що прем'єр-міністр Німецької демократичної республіки Отто Гротеволь...

Містер Гопкінс мимохіть втягує голову в плечі. Він покладав стільки надій на Німеччину... А що з того вийшло? Щоправда, містер Гопкінс трохи поправив свої справи у Франції, збувши туди увесь непотріб і утиль. Спасибі співвітчизникам, які встановили для французів залізний закон: хочеш, не хочеш,— а лопай, що дають! Та все ж цей німецький удар, бог свідок, не так-то легко перенести...

Містер Гопкінс нервово перегортає сторінку газети.

— В Парижі відбулася організована комуністами демонстрація так званих борців за мир. Купка демонстрантів....

Містер Гопкінс важко зітхає.

Купка?.. Звичайно, від редактора «Нью-Йорк Таймс» не можна вимагати, щоб він повідомляв у своїй газеті точну кількість демонстрантів, інакше бо він і дня не всидить на своєму редакторському місці. Все це так, і містер Гопкінс чудово розуміє ситуацію, але йому від цього не легше.

Містер Гопкінс фиркає, але йому не смішно. Він дав би п'ятсот, тисячу доларів тому, хто зміг би розвіяти його поганий настрій. Але в домі всі ніби поховалися. Містер Гопкінс сердито жбурляє газету і натискує на кнопку дзвоника. На порозі безшумно з'являється постать камердинера.

— Машину! — командує містер Гопкінс.

Сідаючи в розкішний лімузин, він пильно вдивляється в обличчя свого шофера. Хто знає, про віщо він думає, та ще в такий день?..

Кругом тиша, порядок. Містер Гопкінс легко зітхає. Та ось на повороті однієї з найфешенебельніших вулиць, мов з-під землі, виростає велика колона демонстрантів. Багато з них несуть плакати: «Ми хочемо миру!» «Геть паліїв війни!» І попереду всіх — який жах! — містер Гопкінс бачить робітників свого заводу!

— Женіть швидше! — хрипко наказує він шоферові.

Шофер слухняно нахиляє голову й раптом... зупиняє машину.

— Що сталося? — не розуміє містер Гопкінс.

— У цій колоні йдуть мої товариші, і мені б не хотілося відстати від них,— ввічливо пояснює шофер.

— Ви в мене більше не працюєте! — захлинаючись від гніву, кричить містер Гопкінс.

— Само собою зрозуміло...— ще ввічливіше відповідає шофер.

Він прикладає два пальці до кашкета й приєднується до демонстрантів.

Р. БРУСИЛОВСЬКИЙ.

Міхась ЛИНЬКОВ

Ілюстрації В. ГЛИВЕНКА

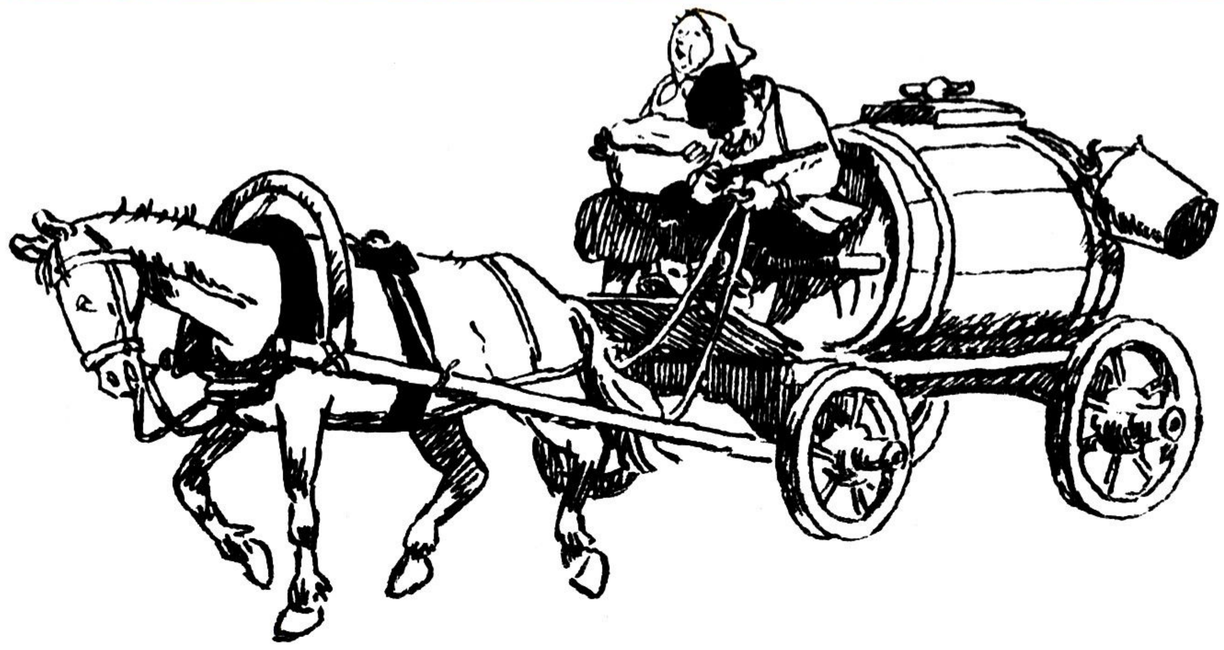

Дід Овсій та баба Палажка

Як тільки з-під старої ялинки лунав гострий жіночий голос: «Ой лишенько! Ой, біда ти моя ходяча! Та не лізь ти, христа ради, до печі, не з твоєю головою млинці пекти!» — тоді партизани говорили:

— Знову дід Овсій у наступ рушив!

Дід був як дід: старий, трохи недобачав, трохи недочував... Але хоч уже йому було й під сімдесят, був він рухливий, веселий, а що вже балакучий — і не говоріть!

Остання його рисочка й допомогла йому, як він казав, «пришвартуватися» до загону.

Підходящої вакансії в загоні для нього не було, але дід був майстер умовляти:

— Ти, товаришу командир, не сумлівайся! Ти не дивись, що літа мої ніби вже у відставку подалися... Я, брат, моряк з військового корабля... У японську кампанію стою було біля орудії... Тут тобі снаряди, тут тобі торпеди, тут тобі вода, тут...

— Гаразд, гаразд...

І дідові знайшли вакансію — придали його до тітки Палажки помагати їй куховарити. І зразу ж розпочалися баталії. Дід намагався завести свій порядок в землянці, де була кухня. То йому не подобалось, як Палажка смажить цибулю, то йому здавалося, що вона не так варить кашу... То він люто боровся за чистоту. Змайстрував спеціальні підставки для ложок, щоб вони не валялись, де попало, а були завжди на місці й сухі.

Дід Овсій гримав на бабу Палажку:

— Що в тебе? Горшки та ополоники?! А під моїм розпорядженням кінь ходить!

— Який же то кінь? — глузувала Палажка.— То ж кобила, та ще й німецька, та ще й крива!

— Що ж, що кобила? Але ж вона не проста кобила, а військова!

— Військова?! Теж мені військовий начальник над військовою кобилою! Та це ж не кобила,— а, хай бог простить,— чистісінький Гітлер!

На цю образу дід кидався в останню атаку:

— Та замовч ти, затірка нещасна!

Невідомо, до чого б призвів цей конфлікт між дідом Овсієм і бабою Палажкою, коли б не трапилися події, що не тільки помирили, а зробили їх великими друзями.

Трапилося це надвечір.

Тільки-но запріг Овсій свого Гітлера у пожежну бочку їхати по воду на озеро, як із кухні вийшла Палажка й категорично заявила:

— Я теж із тобою! Білизну треба прополоскати. Самій боязко...

— Ага! — задоволено агакнув дід і, врочисто сівши на бочку, гордовито натягував віжки: — Н-но! Торкай, Єрманіє!

Озеро було кілометрів за чотири від табора. Воно підходило до самого шляху, яким іноді проїздили німецькі обози, і дід на всяк випадок брав із собою автомата, обережно його притримуючи, щоб бува, боронь боже, передчасно не бабахнув...

Була спека. Гітлер лініво помахував хвостом, і зовсім був задрімав на бочці дід Овсій. Так, без особливих пригод, доїхали до озера. Тільки-но вони виткнулися з кущів на берег, як баба Палажка прожогом рвонулася до діда і, чимось перелякана, почала сіпати його:

— Діду, діду! Не бачиш хіба? Куди їдеш?

Глянув дід і вхопився за віжки, щоб дати Гітлерові задній хід та сховатися з бочкою в кущі, навіть потихеньку тпрукати почав, але хіба ж вона зразу зрозуміє твою православну команду, гемонська німецька тварина?! Гітлер простував до берега! Дід каменем упав з бочки, крикнувши Палажці:

— Стрибай у кущі, доки не пізно! Інакше — пропали...

Секунда, друга — і де б дівся дідів бойовий вигляд. Але за вільховим кущем дід отямився, глянув на озеро, на берег, на широкий шлях: ніде нікого й нічого... Гітлер уїхав в озеро й, спокійно махаючи хвостом, дудлив воду. І тільки посередині озера, де було глибоченько, хлюпаючись у воді, купалися троє німців... Помітивши Гітлера з бочкою, вони притихли, перемовилися і один з них поплив до берега. Дід глянув туди, куди плив німець, і зразу ж зрозумів: недалечко на кущі висіли три офіцерських мундири. Тут же лежали сумки, пістолети, автомат. Одна мить,— і дід,— як він потім сам казав,— зразу ж визначив диспозицію ворожих сил і став на бойовий курс. Вискочивши з кущів і навівши автомата, він так грізно рявкнув: «Руки вгору!», що аж Гітлер жалобно заїржав і злякано запряв ушима.

— Вилізай, нечиста сило! — а сам ближче, ближче до одежі й до пістолетів.

Рвучко озирнувся і крикнув у кущі:

— Палажко! Коли ти ще туг, біжи кущами берегом, стеж, щоб не повтікали вони, боронь боже, на той берег!

— Так вони ж голі! Як же мені!..— непевно обізвалася Палажка.

— А ти не дивись! Твоє діло — лякай! Хай думають, що в нас тут ціла дивізія!

І німці один за одним,— щоправда, не дуже охоче, повилазили на берег і під наведеним автоматом виконали всі накази, які енергійними мигами давав їм дід Овсій.

За якихось півгодини партизани в таборі побачили незвичайну процесію: спереду поволі посувалися троє голих німців. Трохи здаля за ними грізно йшов дід Овсій, ні на мить не опускаючи автомата. Слідом за ними, сором'язливо одвертаючись од німців, баба Палажка вела Гітлера, держачи в руках віжки й цілий оберемок офіцерських штанів та мундирів. За спиною в неї гойдався німецький автомат. Порожня бочка,— води набрати так і не встигли,— торохтіла за Гітлером.

Помітивши командира, дід підійшов до нього й одрапортував:

— Так що вернулися з бойової операції! Взято в полон трьох офіцерів! Втрат нема! — і дід так хвацько козирнув і вдарив закаблуками, що веселі партизани зразу виструнчились, ніби по команді.

Дід здав полонених. Незабаром партизани побачили, як за столом у землянці гордо сидів дід Овсій, а проти нього баба Палажка. Вона гостинно частувала діда затіркою:

— Призволяйтесь, Овсію Івановичу! Я вам ще підсиплю!

— Дуже вдячний вам, Палажко Семенівно! Радий завжди їсти з ваших делікатних рук цю чудову...— тут дід трохи не сказав був — «затірку», але схаменувся й сказав: — цю чудову страву!

І, зітхнувши, додав:

— Ви таки чудесна жінка! Хоробрість у вас завжди на місці!

— Ну, що ви?! — ніяковіла Палажка.— От ви, Овсію Івановичу,— ви, ну ви таки справжній лицар!

На кухні панували мир і згода.

А дід Овсій з того часу, як була розповідав про щось, завжди починав так:

— Це було за два дні до того (або: «через тиждень після того»), як ми з Палажкою Семенівною виїздили на бойову операцію.

І гордо підкручував свого сивого прокуреного вуса.

Переклав з білоруської Остап ВИШНЯ.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

ЧЕТВЕРТИЙ ЛИСТ ДО МІСТЕРА ТРУМЕНА

Це пишуть знов-таки до вас
Колгоспники з «Прогреса»,
Із України, з-під Черкас:
Юхим Самусь, Тронько Панас
Та Оникій Колеса.
То як діла, кінець кінцем?
Говорите, неважні?
Ну, що ж поробите,
На це
Причини є поважні.
Такий уже, звиняйте, час,
В таку живемо пору.
Діла тому неважні в вас,
Що наші йдуть угору.
Ми вас порадуємо, сер,
Уже такі ми люди:
Не з медом вам уже й тепер,
Але ще гірше буде...
Ви ж президент, а не теля,
Не вшиблені ж ударом,
І чули ж, мабуть,
Що земля
В нас крутиться недаром.
Крім того, є країна Рад,
І ми — радянські люди,
От коли взять це все підряд,
Тут не скрутнеш нікуди.
Дарма ви часто кричите:
«Зітру, зганьблю, спаплюжу...»
І завжди, саме через те,
Сідаєте в калюжу...
Дарма, шановний сер, дарма
Претеся ви в герої.
Ну, хто це твердив,
Що нема
В нас атомної зброї?
А зараз ваші як діла?
Не мали ж ви й на оці,
Що «атомка» у нас була
Ще в сорок сьомім році.
Та не розмахували ми,
Як ви, усюди нею,
Ні взагалі поміж людьми,
Ні в залах асамблеї...
Ми заявляєм чесно всім:
І в нас також є атом!
Та не вбивати будем ним,
Ми будем будувати!
В таку на атома того
Ми дивимося призму.
Да, ми поставимо його
На службу комунізму!
Для нас у принципі давно
І це питання ясне.
Та в нас до вас
Є ще одно —
І дуже-таки вчасне.
Ось друзі просять: запитай!
Так я оце й питаю:
Як вам сподобався Китай?
Як ви щодо Китаю?
Вас кидає в холодний піт,
Ще гірше, як від бомби?
Другий, їй-бо, собі живіт
Давно вже розпоров би.
А що ви думаєте, тут
У вас діла солоні:
На волю вирвалося з пут
Чуть не п'ятсот мільйонів.
На наш бік сила ще одна,
Реальна, не міфічна
Стає. Нова Німеччина,
Нова,
Демократична!
Ще рік, ще два
І вам — заріз!
У вашій колісниці
Повилітають із коліс
Усі, дощенту, спиці!..
В прекрасний ми живемо вік,
Вік боротьби й свободи!
Простий прокинувсь чоловік,
Прозріли всі народи!
Цей вік їм щастя принесе
Тут,
Не на тому світі...
Признайтеся,
Геж вас трясе
І тих....
На Уолл-стріті?
Хтозна, чи знає Уолл-стріт,
А ми напевно знаєм,
Що й інші вирушать услід
За звільненим Китаєм.
І ринуть,
хлинуть, як вода,
По тій же таки трасі.
Це конче збудеться. Да, да!
Питання тільки в часі.
В чім і запевнюємо вас.

Колгоспники з «Прогреса»,
Із України, з-під Черкас:
Юхим Самусь, Тронько Панас
Та Оникій Колеса.

З тем, надісланих на конкурс Перця

Мал. К. АГНІТА по темі Ю. ІВАКІНА (Київ).

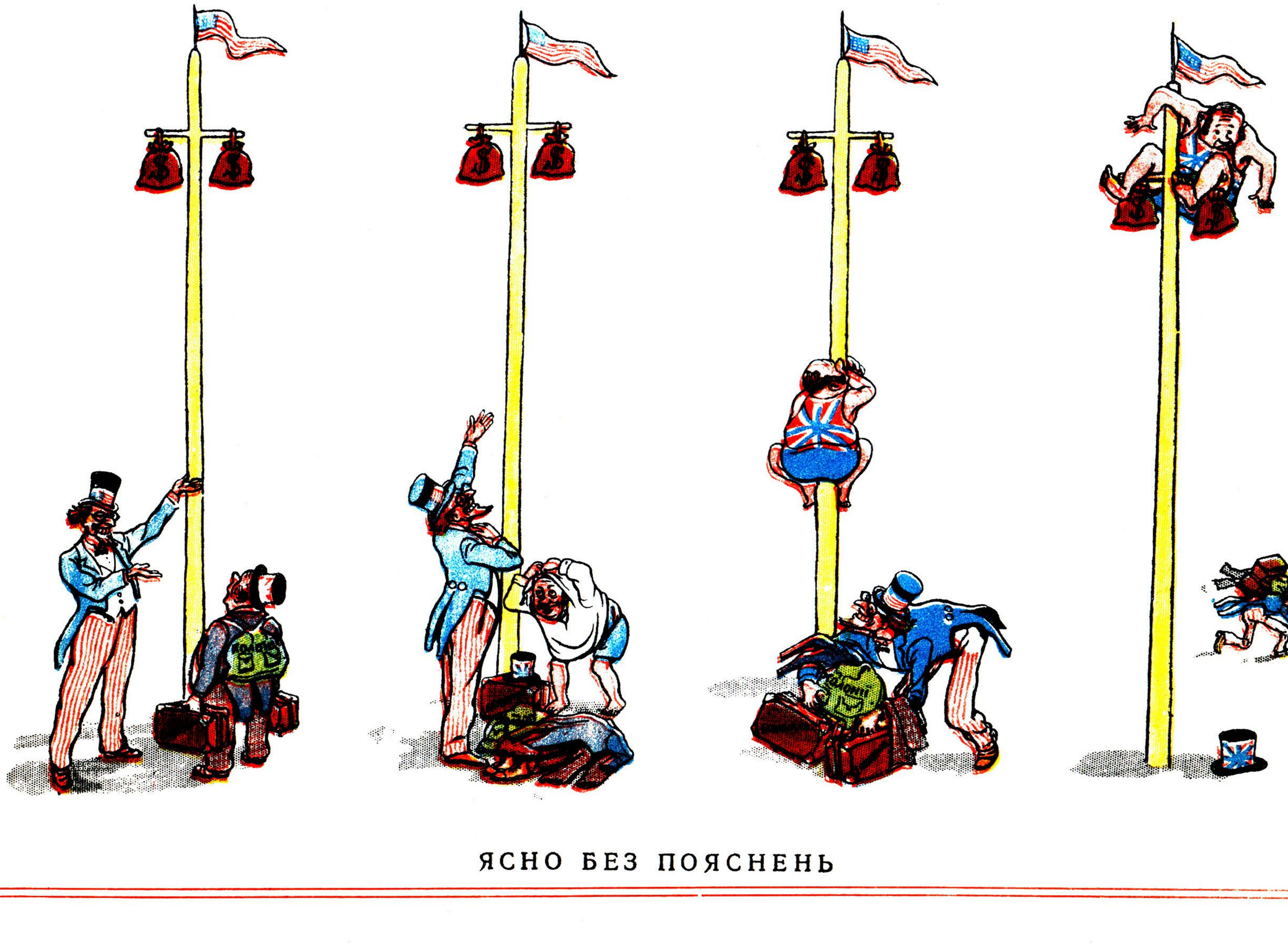

ЯСНО БЕЗ ПОЯСНЕНЬ

НОВЕ СУЗІР'Я НАД КИТАЄМ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ДАЛЕКОГЛЯДНІСТЬ ДЖОНА ТЕМНОГО

У день відкриття всесвітньої виставки в Лондоні, 1 травня 1862 року, газета «Таймс» випустила гумористичний номер під заголовком: «Таймс», Лондон, четвер, 1 травня 1962 року. № 55567. Ціна 1 шилінг».

Випускаючи цей номер, видавці та редактори й гадки не мали, що принаймні один з уміщених у ньому жартів—«Звіт комітету товариства поширення неуцтва» — буде пророчим. Єдиною помилкою газети було те, що пророцтво її здійснилось не в 1962 році, а майже на п'ятнадцять років раніше... Читаючи сьогодні текст «Звіту комітету товариства поширення неуцтва», кожний мимоволі подумає: а чи не стала весела витівка жартівників з «Таймса» 1862 року за одну з засад у керівництві консервативно-лейбористського блоку тепер. Адже ж для того, щоб успішно надіти на свій народ ярмо маршаллізованого рабства, щоб позбавити комуністів прав громадянства, щоб успішно пропагувати атлантичний пакт, — треба неуцтво справді зробити громадською ідеологією сучасної Англії.

Що ж написано у згаданому звіті?

Будь ласка, читайте:

«Вельмишановні панове! Комітет, добре розуміючи всю важливість покладеного на нього завдання, розпочав свою роботу, будучи цілком впевненим, що справжня причина неймовірних злиднів, яких зазнають жителі цієї, колись багатої, країни, в тій помилковій ревності, можливо й доброзичливій, з якою дехто поширював дарову освіту. Бо так нижчі класи дістали можливість усвідомити потреби, задовольнити які вони не мали ні коштів, ні здібностей.

...У теперішньому становищі, коли навіть у тюрми проникло шкідливе вчення, — обов'язок всіх, кому дороге щастя і добробут своїх співвітчизників, — виступити вперед проти знання і спробувати повернути назад неосвічені старі, добрі часи, коли всі жили в стані цілковитого неуцтва.

...Комітет пропонує товариству насамперед просити парламент накласти великий податок на виробництво книг і на папір (податок цей існував за минулих часів, та підступно скасований в 1861 році).

Отже, ми знищимо можливість набувати собі отруту тим, кому потрібно добувати собі хліб. Такими заходами ми принаймні врятуємо молоде покоління від страхітливих наслідків шкідливої системи загальної освіти.

Джон ТЕМНИЙ. Секретар товариства».

Джон Темний виявився настільки видющим, що точнісінько вгадав, що творитимуть сьогоднішні правителі Англії.

По насадженню неуцтва країна гордого Альбіона ось-ось перестрибне найбезграмотнішу безграмотність...

Що таке, приміром, нинішня модна англійська література? — Апологія бандитизму, гангстерства, шахраїв, убивців, розбишак, кокаїністів, морфіністів, проституції й розпутства!

А театр? — Точнісінько те ж саме, тільки в лицях!

А кіно? — Точнісінько те ж саме, тільки на екрані!

А природознавство? — Людина від господа бога, а Дарвін—од диявола!

А математика? — Долар і фунт. Тільки не фунт верхи на доларі, а навпаки — долар верхи на фунті!

А народна освіта? — Сотні тисяч дітей поза школою!

Воістину далекоглядним був Джон Темний.

М. БОЛОНІН.

ШАХТАРКА

На подвір'ї шахти з нею ми зустрілись —
Дівчина-красуня в дзеркальце дивилась.

Шахтарі веселі їй сказали прямо:
— Вам би не на шахті, вам би — коло мами...

Дівчина суворо повела бровами.
Ми пішли в нарядну — і вона за нами.

А як тільки друга зміна заступила,
В нашому забої ми її зустріли.

— Що ж, зустрітись,— каже,— довелося вдруге.
Я водій нового вугільного струга!

А відносно мами ви не помилились:
Мама теж шахтарка, я у неї вчилась...

І до сталі струга прикипіли руки —
Ось, мовляв, у дії мамина наука!

А після роботи говорила зміна:
— Дівчина бідова, просто молодчина!

Грицько БОЙКО.

м. Сталіно.

У Бухаресті міліція арештувала зграю контрабандистів. Серед затриманих — британський повірений у справах Родерік Саррель.

Уточнюємо звання сера Сарреля: британський повірений у справах... контрабандистів.

●

Відомий прогресивний поет Франції Луї Арагон офіційно позбавлений громадянських прав. Арагону справді виявлено високу честь: ввесь народ Франції позбавлений громадянських прав — неофіційно.

●

Нещодавно Ліверпульський університет присвоїв Черчіллю почесну ступінь доктора права.

Не будемо коментувати цієї події, оскільки вона вже прокоментована жителями Ліверпуля, які надіслали Черчіллю такого листа: «Ми, справжні представники миролюбного народу, присвоюємо вам ступінь доктора війни, магістра пригноблення і члена вченого товариства світової реакції».

— О горе, панове! Це сузір'я говорить про те, що в Китаї нам більше не світить...

КОНКУРС БРЕХУНІВ

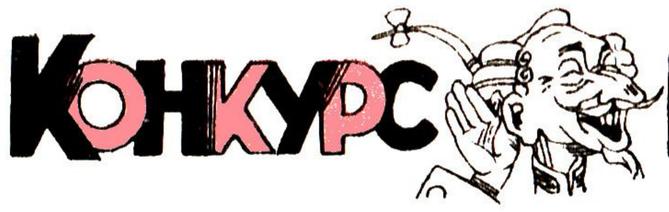

Отіс Хьюлетт з Берлінгтона (штат Вісконсін, США) — в скрутному становищі. Правда, його не викликали в комісію по розслідуванню антиамериканської діяльності, не замішаний він, наскільки відомо, в скандалах з хабарами у високих сферах Вашінгтона; нарешті, він не належить до мільйонів залізничників, гірників і сталеварів, які зараз провадять страйкову боротьбу за підвищення зарплати і мінімальне соціальне забезпечення старості.

Ні. Причина турбот пана Хьюлетта криється де в чому іншому. Справа в тому, що, як повідомляє «Нью-Йорк геральд трібюн» від 18 вересня, Хьюлетт є президентом берлінгтонського «Клубу брехунів» (прабатька багатьох подібних «клубів» у Сполучених Штатах), і турботи його виникають з труднощів вибору «зірки» 1949 року з цілої галереї брехунів.

«Людина із справжнім талантом, — вказує пан Хьюлетт, — подібна до ювеліра, що працює над чистим алмазом. Він опрацьовує свою брехню уважно і точно. Він полірує її, поки вона не починає блищати». Інші, читаємо ми далі, «такі незграбні, що вже краще б їм говорити правду». Утруднення бідного пана Хьюлетта по меншій мірі зрозумілі, якщо зважити на особливо багатий урожай першокласних брехунів у 1949 році.

Досить солідним претендентом на одержання премії першого ступеня є, наприклад, пан Йосип Броз-Тіто, який обдурює свій народ твердженнями про те, що нібито в той час, як Радянський Союз робив усе можливе, щоб перешкодити йому будувати в Югославії соціалізм, американські монополісти дали йому «для будівництва соціалізму» мільйони доларів, устаткування для сталеливарного заводу і різні машини. Такий претендент, якщо не поставитись до нього з повагою, може відрядити в Берлінгтон свого колегу — шпіона Беблера з нотою протесту. Більше того: він може навіть послати туди свого ката Ранковича, щоб викрасти і вивезти бідного пана Хьюлетта в тітославській посольській машині і кинути його в одну з турецьких темниць у Новому Белграді.

Воістину було б також дуже дивним, якби і пан Черчілль—друг і поклонник Тіто— не мав серйозних шансів на завоювання лаврового вінка короля брехунів.

Виступаючи у Страсбурзі на початку вересня 1949 року, Черчілль прилюдно признався в підлому дворушництві, яке він вчинив у жовтні 1942 року. Ще в самий розпал Сталінградської битви, коли доля британських островів вирішувалася на Волзі, Черчілль, за його власним визнанням, готував змову проти країни соціалізму і в той же час лицемірно заявляв у палаті громад: «Моє серце обливається кров'ю за Росію!»

Повернувшись у 1942 році з Москви, куди він їздив, щоб «пояснити» свою нездатність виконати обіцянку про відкриття другого фронту, Черчілль — цей організатор таємної змови проти Радянського Союзу, прилюдно заявляв: «Ми ніколи не повинні обдурювати союзника».

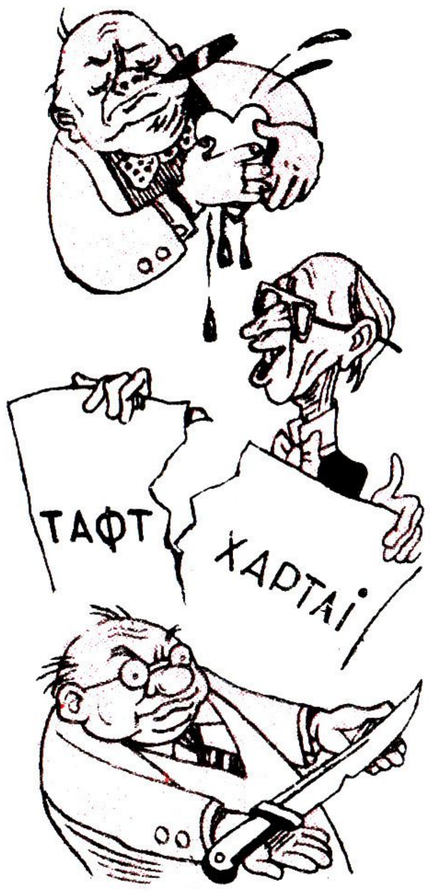

Це «досягнення» Черчілля безперечно зверне на себе увагу берлінгтонських суддів по змаганню брехунів.

Ближче до домівки, у Вашінгтоні, є Гаррі Трумен, який займає далеко не останнє місце в довгому списковi ймовірних чемпіонів. У 1948 році, коли Трумен гарячково шукав разом з своїми прикажчиками, голоси виборців, він розуміючи вирішальне значення голосів робітничого класу, обіцяв скасувати антипрофспілковий закон Тафта—Хартлі. Ця обіцянка забезпечила Трумену голоси і вирішила наслідки виборів. Проте і досі 45 млн. трудящих Америки все ще відчувають на собі вплив кайданів закону Тафта—Хартлі, про який пан Трумен поспішив забути.

Ще одним дуже ймовірним кандидатом на одержання високої нагороди Берлінгтона є сер Стаффорд Кріппс. Як заявляє газета «Дейлі телеграф», сер Стаффорд, чесний християнський джентльмен і вегетаріанець, не менше «дев'яти разів» говорив англійському народові, що фунт стерлінгів «не буде девальвований». Брехливі запевнення сера Стаффорда довели до цілої низки «відполірованих» зусиль, яким міг би позаздрити Мюнгхаузен, не кажучи вже про суддю з Вісконсіна.

В типово «ліберальному» намаганні вибачити дев'ять гріхів Кріппса, виявлених газетою «Дейлі телеграф», газета «Манчестер гардіен» виступила з передовою статтею «Необхідна неправда», в якій намагається обілити Кріппса. Другого ж дня обурений читач, шокований таким виправданням Кріппса, послав редакторові газети листа, в якому заявив: «Брехня залишається брехнею, незалежно від того, чи сказана вона сером Стаффордом, Кріппсом, чи покійним д-ром Геббельсом».

Навряд чи є яка-небудь необхідність рекомендувати суддям змагань брехунів у Берлінгтоні пана Бевіна. За загальним визнанням, брехні Бевіна невистачає поліровки і тонкощів школи Тіто—Черчілля—Трумена. Його брехня, безперечно, належить до числа «незграбних» різноманітностей брехні. Хворіючи тією ж антирадянською манією, яка примусила пана Форрестола викинутися з вікна, Бевін придумав формулювання «ніж у спину». Коли радянські делегати виступають в ООН з пропозиціями про роззброєння і заборону атомної зброї, коли грецькі демократи ведуть героїчну боротьбу проти монархо-фашистів і англо-американських інтервентів, коли німецькі робітники засуджують розчленування їхньої країни англо-американськими імперіалістами, і, коли в Лондоні відбувається страйк докерів, Бевін стукає по столу: «Це Кремль встромляє нам ніж у спину».

Така колекція брехунів, брехунів великого масштабу, брехня яких завдала і ще завдає страждання мільйонам простих людей у Англії, Західній Європі і в Сполучених Штатах Америки. Якою чудовою окрасою є ця колекція для «Клубу брехунів» пана Хьюлетта у Вісконсіні!

Ян МАРЕК.
(Газета «За міцний мир, за народну демократію!»).

КЛІТКА В КЛІТЦІ
або
КОЛОНІАЛЬНА СПАДКОЄМНІСТЬ

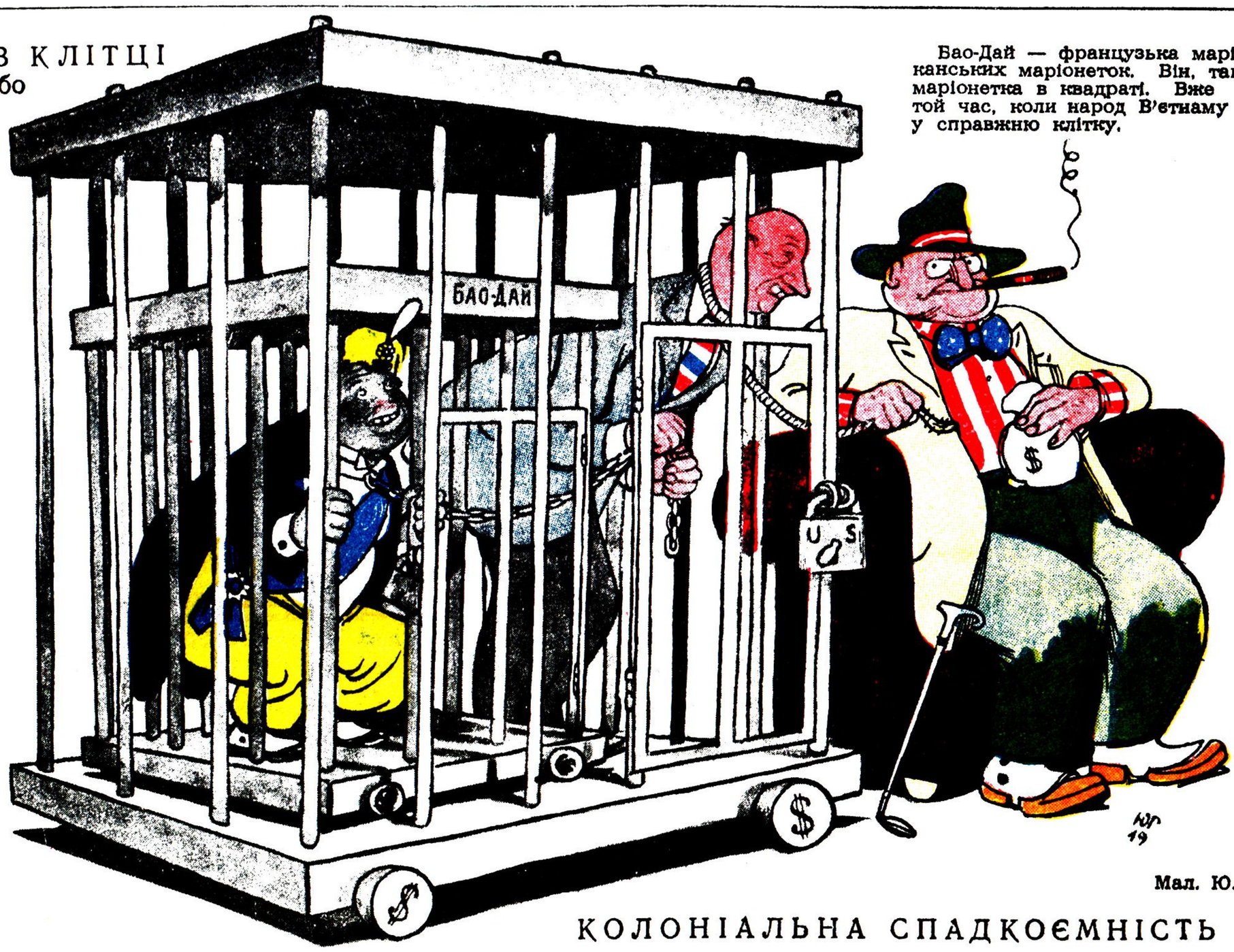

Бао-Дай — французька маріонетка американських маріонеток. Він, так би мовити, маріонетка в квадраті. Вже не за горами той час, коли народ В'єтнаму посадить його у справжню клітку.

Мал. Ю. ГАНФА

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 53 і 71. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 21 (176) (на украинском языке). Підписано до друку 3. XI. 1949 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 03340. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3922. Тираж 50.000 прим.

ПРИКМЕТИ ОСЕНІ 1949 РОКУ

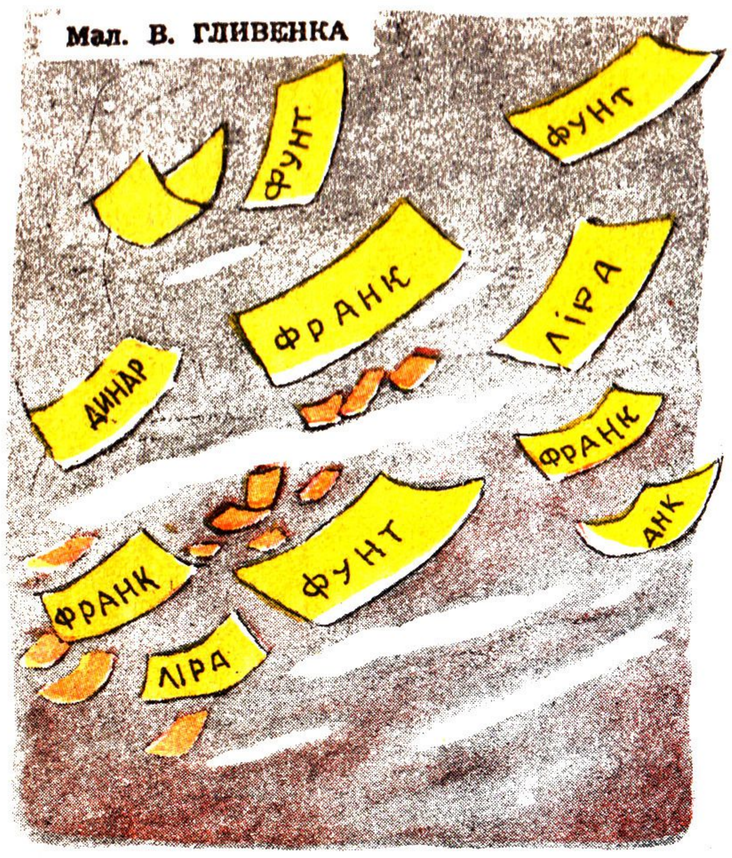

Інтенсивний листопад у Західній Європі.

Покоротшали дні (капіталізму).

Рясні опади.

Безпросвітна сльота.

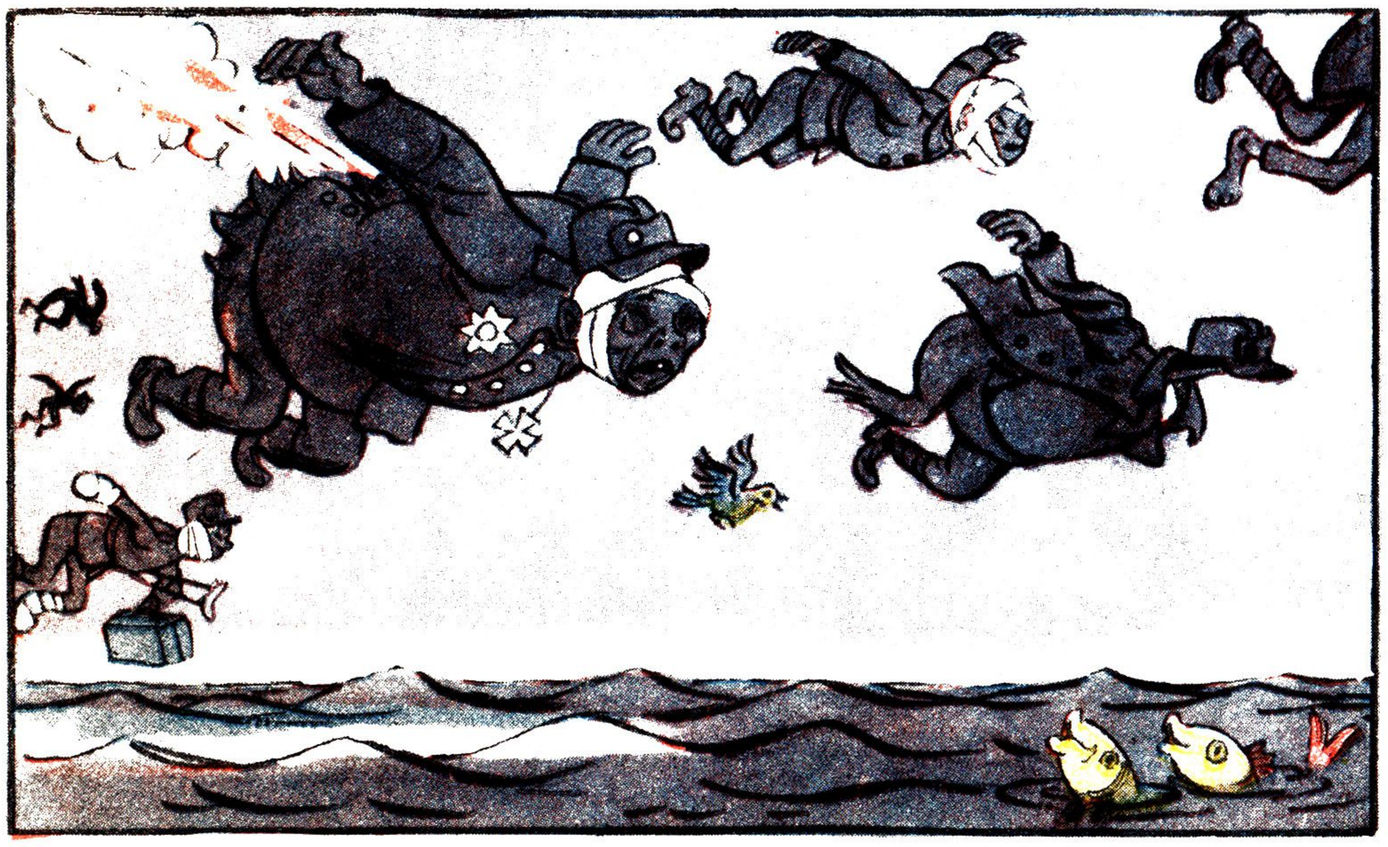

Гарячковий переліт птахів за океан.